

hold«. Køberen vil her efter gældende ret fortsat skulle afdrage lånet til pengeinstituttet, da han ikke vil kunne gøre indsigelser, f. eks. i anledning af mangler, gældende over for dette. Køberen kan heller ikke ved væsentlige mangler hæve købet over for pengeinstituttet og få sine penge tilbage. Køberen kan ganske vist rette indsigelser og krav mod sælgeren, men dette kan være værdiløst, f. eks. fordi sælgeren er insolvent.

Salget kan også finansieres ved, at sælgeren efter indgåelsen af købsaftalen diskonterer købekontrakten, f. eks. i et pengeinstitut, dvs. sælger eller pantsætter sin fordring på køberen efter kontrakten til pengeinstituttet. Der foreligger i så fald et »efterfølgende trepartsforhold«. Efter den almindelige regel i gældslovens § 27 vil køberen her kunne gøre de samme indsigelser gældende mod pengeinstituttet som mod sælgeren. Imidlertid er det i praksis meget almindeligt, at kontrakten indeholder en bestemmelse, der afskærer køberen fra at fremsætte indsigelser over for den tredjemand, der har erhvervet sælgerens rettigheder efter købekontrakten. Samme resultat opnås, hvis køberen i forbindelse med købekontrakten udsteder negotiable dokumenter, f. eks. vekslers, idet køberen da ikke kan fremsætte indsigelser over for den, der i god tro ved aftale har erhvervet vekslens.

Lovforslagets § 13, der svarer til § 12 i udvalgets lovudkast, tilsigter at beskytte køberen i forbrugerkøb i disse trepartsforhold, jfr. betænkningen s. 40-41 og s. 76-78.

Til stk. 1.

1. pkt. sikrer forbrugeren en uforudsigelig adgang til at gøre de samme *indsigelser* gældende mod kreditor som mod sælgeren såvel i oprindelige som i efterfølgende trepartsforhold. Den form for køberfinansiering fra pengeinstitutterne, der består i, at pengeinstituttet efter aftale med køberen får købekontrakten tiltransporteret til sikkerhed for lånet, jfr. betænkningen s. 282-283, vil være omfattet af reglen, idet der her foreligger et efterfølgende trepartsforhold. Dette gælder, uanset at det er pengeinstituttets normale låneafviklingsvilkår, som efter aftale med pengeinstituttet er indføjjet i eller vedhæftet kontrakten, der herefter tiltransporteres pengeinstituttet sammen med det tagne ejendomsforbehold. Pengeinstitutterne må her henvises til at sikre sig mod indsigelser fra køberen enten ved kun at medvirke til finansiering af køb hos sælgeren, hvis handler normalt er i orden, eller ved at betinge sig anden form for sikkerhed, f. eks. underpant i det solgte, jfr. herved bemærkningerne til

lovforslagets § 10, hvorefter lovens forbud mod at tage underpant i det solgte ikke gælder, såfremt der foreligger en »fritstående låneaftale«.

Efter 2.-3. pkt. kan køberen, hvor der foreligger et *oprindeligt trepartsforhold* - som foreslået af udvalgets flertal - i et vist omfang rejse samme *pengekrav* mod tredjemand som over for sælgeren. Det vil f. eks. være aktuelt, hvor køberen hæver købet på grund af mangler ved tingene, men har vanskeligheder ved at få den betalte del af købesummen tilbage fra sælgeren, fordi han er insolvent eller afviser tilbagebetalingskravet.

Et mindretal i udvalget har ikke kunnet tilslutte sig dette under henvisning til, at der ikke er behov for reglerne, og til, at de er for vidtgående. Det er endvidere anført, at bestemmelserne muligvis kan vanskeliggøre finansieringen af kredittøb, jfr. betænkningen s. 78 og s. 282. Tilsvarende indvendinger er under høringen fremsat af nogle erhvervsorganisationer, herunder af pengeinstitutternes organisationer.

Justitsministeriet finder imidlertid, at de nævnte regler er et væsentligt led i beskyttelsen af forbrugeren i kredittøb. De ovenfor nævnte indvendinger kan ikke tillægges afgørende betydning, idet risikoen for finansieren ikke vil være særlig stor, hvis han, forinden han indgår en aftale med en sælger om finansiering, undersøger, om sælgeren er solid og seriøs. Finansieren vil også have den mulighed at holde et vist beløb tilbage i mellemregnskabet med sælgeren og vil i reglen også kunne gøre regres mod denne. Reglen gælder som nævnt kun i oprindelige trepartsforhold, hvor der foreligger en særlig samvirken mellem sælgeren og finansieren. For at forhindre omgåelse gælder reglen dog også i relation til en tredjemand, som har erhvervet den fordring, som tilkom kreditor i et oprindeligt trepartsforhold, jfr. betænkningen s. 77.

Pengeinstitutternes køberfinansiering, jfr. betænkningen s. 282, vil i øvrigt normalt ikke være omfattet af lovens bestemmelser om oprindelige trepartsforhold, da finansieringen her typisk sker på grundlag af en aftale mellem pengeinstituttet og *køberen*. Derimod vil som nævnt i forbindelse med reglen i 1. pkt. lovens bestemmelser om efterfølgende trepartsforhold finde anvendelse, såfremt pengeinstituttet får købekontrakten tiltransporteret.

I § 13, stk. 1, 2. og 3. pkt., opstilles visse betingelser for, at køberen kan gøre krav gældende over for en anden kreditor end sælgeren. Efter udvalgets forslag skal køberen først sandsynliggøre, at sælgeren ikke opfylder sine forpligtelser over for ham, før han kan gøre et tilbagebetalingskrav gældende mod kreditor. Justitsministeriet kan tiltræde